

Att återerövra gudskraften – några tankar om själens dunkla natt

I dag kan i princip vem som helst som har ett intresse för det andliga livet, tillägna sig en stor kunskap på detta område. Det kan få den effekten att avståndet till det som man skulle kunna kalla för den gudomliga källan paradoxalt nog ökar, i stället för minskar. Många andliga sökare tenderar att hoppa från guru till guru, från den ena esoteriska läran till den andra, utan att dessa gurus eller lärares religiösa inriktningar eller läror får fäste i deras själ. De konsumerar liksom bort sig från den väg som leder in till det egna själsdjupet; till den mötesplats som döljer sig bortom det vardagliga livsbrusets mångfacetterade verksamhetsområden.

Det är också lätt att förlora sig i andliga teknikaliteter och komma med självsäkra påståenden om diverse himmelska ting. Detta kan vara ett område där man kanske gärna vill framstå som extra kunnig, som lite spännande. Genom att upplevelsen av gudomliga ting är allt igenom subjektiv (det finns ännu inget objektivt, allmänt vedertaget bevis för Guds existens) kan man då, om man så vill, tilldela sig just den rollen som den som vet lite mer, som den som har lite mer insikt eller kännedom om himmelska hierarkier och strukturer än andra. Man kanske kan namnen på olika andliga mästare, och känner till deras förehavanden och roller i främjandet av mänsklighetens etiska och moraliska utveckling. Här finns det många olika religiösa inriktningar och New Age-läror att välja mellan, och gå vilse bland.

Kan det vara så, att när behovet att vara just på det ovan beskrivna sättet är som störst, då är också avståndet till den gudomliga källan också mycket stort? Behovet av en djupkontakt med sitt gudomliga inre kanske då inte har den största prioritet. Man kanske är nöjd med sin egen förträfflighet – självsuggestionens makt är stor – och har i och med det hamnat i det mentala tillstånd som Martinus behandlar i boken *Den längst levande avguden* (1967). Under inflytandet av detta mentala tillstånd är det djupast sett sig själv och sin rättfärdighet man dyrkar, skriver Martinus. Här, i detta mentala kraftfält, finns det en stor risk för religiösa konflikter av olika slag. Inte sällan tar sig rättfärdigandet av den egna ståndpunkten starka och ibland våldsamma uttryck. Martinus skriver följande om grundorsaken till religiösa konflikter:

All religiös konflikt bottnar alltså i detta enda: kampen för den prestige som man kommer att förlora i och med folkets eller massornas acceptering av de nya idealen. Och denna kamp blir så mycket hårdare, som man ju genom förföljelsen av den nya idealen menar sig tjäna sin gud, menar sig komma i gunst hos honom, bli

hans favorit, bli 'frälst' och 'helig'. Man inbillar sig hela tiden att det är honom man tjänar, hans ärenden man går genom att förfölja de verkliga reformatörerna. Att det i själva verket i allra högsta grad är sina egna ärenden man går, att det är försvaret för sig själv man bygger upp, att man kämpar för sin egen position, sitt eget anseende, detta ser man lika lite som man ser '*bjälken i sitt eget öga*'. Att denna ens kamp och levnadsart är 'gudsdyrkan', att "det är gudomen man tjänar; att ens förföljelse eller vrede och harm är 'helig' och 'rättfärdig', det har man lika lätt att inbilla sig, som man har lätt att se '*grandet i sin bröders öga*' (Martinus, *Den längst levande avguden*, s. 112, svensk översättning av Nils Kalén, Världsbild förlag, 1967).

Martinus fortsätter analysen av den längst levande avguden på följande sätt:

Men en gudsdyrkan som i realiteten endast utgör ett föranstaltande, varigenom individen kan dyrka och tillbedja sig själv, försvara sin ofärdiga natur och sina primitiva tendenser med hjälp av en gudsbild som har samma primitiva mentalitet eller tendenser – varför individen alltså kan beteckna sin egen levnadsart som 'gudomlig', 'helig' och 'rättfärdig' – det är inte någon 'gudsdyrkan', utan 'avgudadyrkan' i kulmination. Och 'avguden' är sålunda inte den uppställda gudabilden, utan ingen annan än individen eller 'gudsdyrkaren' själv. Då den här omtalade formen av avgudadyrkan är kulminationen av avgudadyrkan, blir individen alltså själv den absolut längst levande avguden (Martinus, *Den längst levande avguden*, s. 113).

Självhävdelse och äregirighet

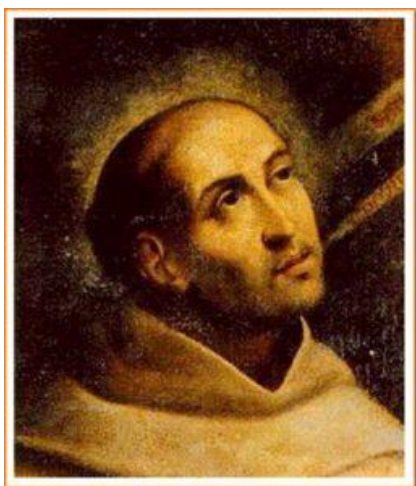
Den "längst levande avgudens" mentalitet eller mentala tillstånd; självsuggestionens egoistiskt inriktade och förvrängda verklighetsuppfattning, är snuddande nära vilken materiell äregirighet eller självhävdelse som helst. Detta är ett mentalt tillstånd, som i en svagare eller mer subtil form, kan iakttas hos en del andligt intresserade människor av i dag. En inte obetydlig skillnad från t.ex. den ekonomiskt inriktade äregirigheten, kan dock vara, att här på det esoteriska området kan man känna sig extra beskyddad av gudomliga krafter, av gudomliga hjälpare. Vilket man i och för sig mycket väl kan vara, men det är inte det som är min poäng här. Min avsikt är heller inte att misskreditera någon eller några personer eller att framhäva mig själv på något som helst vis. Tvärtom. Det är just genom självupplevelsen av det ovan beskrivna andliga högmodet, som jag finner frågan om själens dunkla natt och detta att återerövra gudskraften så intressant. Jag tror nämligen att turordningen är just denna för människor med andliga intressen som har lämnat det instinktbaserade, allmänna, religiösa stadiet: först andligt högmod, sedan någon form av själens dunkla natt och till sist återerövrandet av gudskraften, genom bärandet av nyckeln till ödmjukhetens port runt halsen.

Självhävdelsens och egendomsrättens "makt är rätt"-princip, sitter oerhört djupt förankrad i oss och utgör några av de mentala komponenter som jag menar ingår i det begrepp som Johannes av Korset kallar för andens natt. Företeelser som under vår vandringen genom djurriket har varit nödvändiga överlevnadskomponenter, men som nu och framöver tillhör den mentala barlast, som vi ska överge och kasta över bord. Dessa båda ovan nämnda företeelser, självhävdelsens och egendomsrättens "makt är rätt"- princip, utgör en kolossal bromskloss i vår utveckling mot ett humanare sinnelag och ligger till hinder för vårt återerövrande av gudskraften. Men ingenting är förgäves och allt detta ingår som delar i utvecklingen och den kommande, mentala förvandling, där vi, dvs. djuret, likt en fjäril, lämnar det förpuppade stadiet och breder ut våra mänskliga vingar och flyger ut i den kosmiska kärlekens allomfattande vidunderliga, medmänskliga landskap. Ännu ett tag måste dock Guds stora slipsten, lidandeerfarenheterna, arbeta bort de djuriska, själviska anlagen hos oss människor innan vi är befriade, både från beteendemönster och de konsekvenser

som ett tillämpande av dessa handlingar medför, och från den mentalitet som omfattas av begreppet ”den längst levande avguden”.

Andligt högmod

Andligt högmod kan ge sig till känna när man har nosat lite på det gudomliga. Kanske har man läst eller upplevt något extra ordinärt och blivit bekräftad eller omskakad på något eller några områden av ens själs bråddjupa, mångfacetterade verksamhetsområden. Man kanske känner sig extra upplyft och vill berätta om detta för hela världen, i hopp om att andra ska bli lika fascinerade som man själv av det vetande man läst sig till, eller av det man eventuellt har upplevt. (Ingen ovanlig reaktion när man har stött på Martinus andliga vetenskap.) Det är i och för sig inget fel med det, men det är inte vad andlig mognad eller djup andlig kontakt med Gud, eller det gudomliga, ytterst handlar om. Här gäller den gamla devisen: när eleven talar, tiger mästaren. En andlig mästare som har fascinerat mig genom åren är den spanske mystikern Johannes av Korset som presenteras nedan.

Johannes av Korset och sinnenas natt

Själels dunkla natt är ett uttryck som härrör från 1500-tals mystikern Johannes av Korset och som skildrar ett tillstånd när en individ upplever själsligt lidande, hopplöshet, livsleda och Guds frånvaro, samt den själsliga reningsprocess som, i bästa fall, leder fram till ett tillstånd av fullkomlighet och vila i Gud. Johannes av Korset indelar själels dunkla natt i två stadier. Det första stadiet kallar han för sinnenas natt. Detta tillstånd kännetecknas av några speciella företeelser och beskrivningen av dem är hämtade ur boken *Själels dunkla natt* av Johannes av korset (Karmeliterna, 1990, s. 49–53, svensk översättning av Gudrun Schultz). Här följer en kortare genomgång av dessa kännetecken.

1. Det första tecknet är när man inte längre finner glädje och tröst varken i himmelska eller jordiska ting. Ty när Gud försätter själels i den dunkla natten för att torka de sinnliga begärens och rena henne från dem, så tillåter han inte att hon finner glädje i någonting alls.
2. Det andra tecknet eller villkoret som är nödvändigt för att man skall veta om det verkligen rör sig om sinnenas rening består däri, att själels ofta tänker med ångest och oro på Gud, och tror att hon inte tjänar honom utan går tillbaka, därför att hon inte känner någon glädje i de himmelska tingen.

3. Det tredje tecknet som vi har för att kunna känna igen den sinnenas rening som vi talat om består i att man varken kan meditera eller resonera som förut med hjälp av inbillningskraften, hur man än anstränger sig. Ty Gud meddelar sig nu inte längre med själen genom sinnena som förut, och inte heller genom ett resonemang som samlar och ordnar kunskaperna, utan nu har han börjat meddela sig medelst ande, varvid det inte längre existerar något successivt tänkande. Gud meddelar sig med själen i den enkla kontemplationens akt, och till den kan varken de yttre eller de inre sinnena hos den lägre delen av människan nå fram. Därav kommer det sig att inbillningskraften och fantasin inte längre kan finna någon stödjepunkt för att göra något slags bekräftelse och inte lyckas få något fäste varken då eller efteråt.

Johannes av Korset fortsätter beskrivningen av det tredje tecknet i sinnenas natt med följande kommentar:

Beträffande detta kännetecken måste man förstå att denna hämning av själskrafterna liksom deras motvilja inte härrör från någon indisposition eller något sjukligt sinnelag. Ty om det vore så, då skulle själen ju så snart detta ständigt växlande sinnelag upphör, med en smula ansträngning kunna återvända till sin tidigare verksamhet och använda sina själskrafter. Men vid reningen av de sinnliga begären förhåller det sig inte så. Ty knappt har den börjat, förrän oförmågan att använda själskrafterna till meditation ökar mer och mer (Johannes av Korset, *Själen dunkla natt*, s. 52).

Johannes av Korset fortsätter några rader längre ned:

Ty med dem som inte går kontemplationens väg förhåller det sig helt annorlunda. Hos dem är denna natt av känslotorka hos den sinnliga delen av människan inte så ihållande; ibland förefinns den, ibland inte; emellanåt kan man inte meditera, andra gånger kan man det lika bra som förut. Ty Gud leder dem in i denna natt endast för att pröva dem, göra dem ödmjuka och för att rena de sinnliga begären, så att de inte skall vänja sig vid ett lastbart frosseri i andlig ting, men inte för att leda dem in i andens väg, dvs. fram till den kontemplation vi talar om. Inte alla de som vinnlägger sig om att vandra på andens väg blir av Gud upphöjda till kontemplation, inte ens hälften av dem. Och varför? Gud ensam vet svaret (Johannes av Korset, *Själen dunkla natt*, s. 52–53).

Wilfrid Stinissen kommenterar i sin bok *Natten är mitt ljus* (1990) begreppet sinnenas natt och dess tre tecken på följande sätt:

Låt oss först se på sinnenas (utsidans) natt. Sinnena är våra fönster mot allt som möter oss i sinnevärlden: människor, ting, situationer och omständigheter vi hamnar i. Vi tillbringar ofta vår tid med att titta ut genom fönstret. Vi är så 'utåtriktade' att vi inte eller knappast har kontakt med den djupare, andliga dimensionen i vårt väsen.

Även i vår relation till Gud befinner vi oss huvudsakligen på sinnenas nivå. Vi närmar oss Gud utifrån våra självcentrerade behov, vi behandlar honom som en springpojke som går våra ärenden. Vi gör Gud till en mjölkko, som Mäster Eckhart (ca 1260–1327) uttrycker det. I bästa fall blir vi kanske förälskade i honom: vi har det skönt under bönestunderna, vi njuter av att tänka på Gud och tala med honom.” [...] ”I själva verket är det endast periferin som är involverad, vilket bekräftas av att förälskelse kan gå över, ibland utan att lämna några spår (Stinissen, *Natten är mitt ljus*, s. 12–13, Karmeliterna, 1990).

När det gäller de tre tecknen frågar sig Stinissen hur man kommer vidare från detta ytliga liv på sinnenas nivå fram till andens nivå. På denna fråga ger Stinissen ett svar som jag tror många andligt intresserade människor kan känna igen sig i. Han skriver följande om sinnenas natt:

Gud höljer utsidan och det liv som utspelades där, i dunkel. Det är inte roligt längre att ’titta ut genom fönstret’, inte roligt att resa, att läsa en roman eller att gå på bio. Det som tidigare skänkte glädje lämnar nu en känsla av tomhet. Du har intryck av att du förlorat din tid, att du missat det väsentliga. Men också umgänget med Gud har förlorat sin charm. Mjölkkon ger ingen mjölk längre. Det gamla sättet be har tjänat ut, det väcker nu bara motvilja och leda (Stinissen, *Natten är mitt ljus*, s. 13).

Johannes av Korset och själens in- och utsida

Stinissen beskriver att Johannes av Korset menar att själens struktur har en ”utsida och en insida. Utsidan kallar Johannes av Korset för ”el sentido”, eller ”sinnet”. I denna nivå ingår ”kroppen, känslolivet, lidelserna eller passionerna (glädje, hopp sorg, och rädsla), alla små begär (apetitos), m.a.o. det som får oss att säga ’jag tycker om – jag tycker inte om’, fantasin och till och med förståndet i den mån det är beroende av kunskap som förmedlas av sinnen” (Stinissen, *Natten är mitt ljus*, s. 11–12)

Insidan kallar Johannes av Korset för ”el espíritu” eller ”anden”. Den sammanfattas av Stinissen på följande vis: ”Här bor viljan och kärleken. Det är viljan som är kärlekens organ. Älska en människa är att bejaka hennes existens, att ’vilja’ henne, något vi ger uttryck för när vi säger: ’Tack för att du finns.’ Till denna nivå hör också förståndet i den mån det är oberoende av sinnen. Vi kan kalla det för andlig vishet, ett intuitivt högre eller djupare vetande. Här bor också de djupare ’känslorna’ som inte är känslor i vanlig mening (vi saknar en beteckning för dem): trygghet, mening, gemenskap och framför allt frid. Men du är mer än en utsida och en insida. Det finns ett tredje element, nämligen själens centrum. Det är där du är Guds avbild, där du är besläktad med Gud, ’gudomlig’. Där bor den heliga Treenigheten, där är du ett levande tempel, oavsett om du lever i synd eller ej” (Stinissen, *Natten är mitt ljus*, s. 11–12).

Här finns det nog hos många av oss en hög grad av igenkännande. Efter år av emellanåt intensivt studerande av de kosmiska analyserna och ett försök att omsätta dessa i praktiken, kan det uppstå en känsla av hopplöshet. Vad spelar det för roll vad jag gör eller tänker, jag kan ändå inte påskynda eller hoppa över något steg i utvecklingen. Jag blir faktiskt inte en bättre människa av att läsa analyserna, de är inte någon slags ”quick fix”. Möjligtvis kan jag börja uppmärksamma mina brister och tillkortakommanden och försöka vänja mig av med de mest besvärande av dem.

Vad jag däremot kan ha nytta av vid läsandet av de kosmiska analyserna, är att jag får en förståelse för utvecklingens gång och min nuvarande placering i denna. Jag förstår att livet är en evig företeelse och att jag sår det jag har skördat. Jag förstår också att ingenting är meningslöst eller bortkastat, att allt, precis allt, har ett syfte och tjänar ett högre ändamål. Denna insikt skänker en stor glädje, ett stor välbehag hos mig. Det ger en ovärderlig grund att stå på, en utgångspunkt för vilka företeelser jag nu och framöver ska inrikta min moraliska kompass mot – vilket ofta

betyder ett ”nedkämpande” av gamla djuriska drifter och själviska behov. Inte minst gäller detta den egna självbilden. Vem är jag? Vem vill jag vara? Vilka värderingar bygger jag min identitet på? Vilka är de värderingar som jag försvarar och som har gett mig den plats i tillvaron där jag nu befinner mig?

Nu kommer vi, som en följd av detta existentiella ifrågasättande, till några intressanta följdfrågor: Varför bär jag vidare vissa värderingar, fast jag vet att det inte längre är konstruktiva eller gagnar min fortsatta utveckling? Varför är jag ett försvarsväsen och inte ett förlåtelseväsen, för att tala med Martinus? Varför kan jag inte sluta upp med att blir arg och förtvivlad över sakernas tillstånd i världen? Varför kan jag inte finna mig i allt? Varför är sann lycka ett så svårfångat tillstånd? Kan detta ha något att göra med det ”ytliga liv på sinnenas nivå” som Stinissen, genom Johannes av Korset, talar om? Att förståelsen av vem eller vad Gud är för något inte har bottnad i min själ? Att den teoretiska förståelsen av Martinus begrepp ”det obehagligt goda” fortfarande är en teori och inte något som jag fullt ut har acceptera som den verklighet vi människor för närvarande är underlagda?

Jag vet inte om Johannes av Korset kom till full klarhet över det som Martinus kallar för ”Guds sekundära medvetande”, dvs. det faktum hur Gud, benämningen på det absolut goda, kan tillåta all ondska i världen. Egentligen spelar det ingen roll. Århundraden har gått sedan vi själva, i tidigare inkarnationer, levde i det tankeklimatet som, i kyrkliga eller andra religiösa sammanhang, var rådande under 1500-talet. Frågan är om jag i dagsläget kan ha någon nytta av det som Johannes av Korset skriver om. Finns det en sinnenas natt även i dag? Kan vi i så fall ta nästa steg till det som Johannes av Korset benämner ”andens natt”. Vad menas då med andens natt? Är det nödvändigt att vi genomgår denna själsliga reningsprocess, eller har vi redan gjort det i någon form, i en tidigare inkarnation? Tillhör Johannes av Korsets lära endast de människor som befinner sig inom den gamla världsimpulsens domäner?

Johannes av Korset och den kontemplativa bönen

Stinissen skriver vid genomgången av Johannes av Korsets lära, i början av sin bok *Natten är mitt ljus* (1990), om den kontemplativa, bildlösa bönen (som ligger på en högre nivå än de meditativa, bild- och temainriktade bönerna.). Han menar, att så länge som man är tillfreds med sinnenas nivå, söker man sig inte djupare. Men när denna nivå inte längre ger någon tillfredsställelse, kan det hända att man söker sig vidare, till en djupare nivå.

Så mycket mer som du förnimmer ett sug från själens centrum som drar dig mot djupare zoner. I början märker du vanligtvis endast förlusten av det gamla. Du vet ännu inte vad du får i stället och hur du nu skall bete dig under bönen när det gamla, invanda sättet inte längre fungerar. Men så småningom upptäcker du att allt detta arbetande med tankar och bilder inte längre behövs, att det inte heller spelar någon roll längre om du har upphöjda känslor ifråga om Gud. Du börjar förstå att bönen kan vara mycket enklare, att det räcker med att vara hos Gud, se på honom med en

kärleksfull blick. Johannes av Korset talar ofta om 'atención amorosa' (kärleksfull uppmärksamhet) (Stinissen, *Natten är mitt ljus*, s. 14).

Detta är en tankegång som jag är väldigt tilltalad av, detta att "bara" vara i Gud. Det är en enkelhet som är befriande och kravlös på ett mycket konstruktivt sätt; du är fri, du vilar och kan "bara vara". Stinissen utvecklar dessa tankegångar vidare, där han beskriver den utveckling som äger rum i och med tillämpandet av en "enklare" bön – den kontemplativa, bildlösa bönen.

Allteftersom du vänjer dig vid det nya, enklare sättet att be, utan många tankar och ord, förstår du att du, i stället för de varma känslor du förlorat, fått något mycket värdefullare. Den tillfredsställelse du får i den kontemplativa bönen engagerar djupare zoner i ditt väsen. Det är skönt för dig att befinna dig så djupt under vattenytan att det knappast berör dig om det på ytan stormar eller inte. Detta oberoende av känslorna ger en större inre stabilitet. Du får en ny inre sammanhållning, en klarare identitet. Du mår bättre, fysiskt och psykiskt. Genom att bönen är vila i Gud, tar den inte kraft utan ger i stället kraft (Stinissen, *Natten är mitt ljus*, s. 15).

Här kunde man tro att allt skulle vara frid och fröjd; att gudskontakten är här för att stanna; att man har hittat vägen som man ska vandra resten av sitt liv. Man kanske tror att vilan i Gud kommer att bli allt djupare och tillfredsställelsen allt större. Men, skriver Stinissen, istället händer följande:

I själva verket väntar en ny natt som är ojämförligt mycket mörkare och smärtsammare än den första. [...] Att sinnenas nivå förmörkades under sinnenas natt kändes visserligen svårt, med det var trots allt relativt lätt att förstå. [...] Här förlorar du både kärleken och Gud. I den första natten gällde det att rena och fördjupa kärleken, och resultatet var en ny, omarbetad utgåva av den. I sinnenas natt däremot blir den ytliga människan en djup människa. I andens natt däremot blir människan gudomliggjord. Här är det inte en fråga om att älska Gud med en ännu djupare kärlek, utan om att älska honom med hans egen kärlek. Allt du har byggt upp rivs ner, för att ge plats för Gud själv. Här mister du ditt liv för att vinna Guds liv (Stinissen, *Natten är mitt ljus*, s. 16).

Martinus och bönen's mysterium

Innan vi fortsätter med att betrakta Johannes av Korsets tankar om bönen's inre liv och vår relation till Gud, vill jag stanna upp och göra några reflektioner utifrån Martinus tankar om bönen och detta att vinna Guds liv.

Martinus skriver i boken *Bönen's mysterium* (Världsbild förlag, 1981) att tanken lätt kan uppstå att bönen inte angår den nutida, moderna människan. Martinus frågar sig i kapitel 1 följande:

Är det inte blasfemi att titta Gudomen om den eller den speciella ynnesten, den eller den speciella "hjälpen i nöden", när allt är så underställt den gudomliga viljan, att våra "huvudhår är räknade", ja, att inte ens ett dammkorn av en slump kan lägga sig på det ena eller andra stället? (Martinus, *Bönen's mysterium*, s. 7).

Är inte Martinus här inne på det område som Stinissen beskriver som bönen's "utsida"? Dvs. vi skapar oss en bild av vad Gud är för något, vi "förtingligar" Gud för att kunna etablera en kommunikation med detta himmelska allväsen. För inte sant, hur ber man till någon som inte har någon form eller storlek, någon som man inte kan se i vanlig bemärkelse, någon som finns överallt samtidigt som det utgör vår djupaste, innersta beståndsdel, någon som endast utgör "ett Något som är"? Martinus fortsätter:

Det är självklart, att materialisten, som ju inte har någon som helst insikt i rent andliga eller kosmiska företeelser utan endast förlitar sig på mått- och viktbestämningar, betraktar bedjande som rent nonsens, ja, som kulminationen av naivitet och övertro (Martinus, *Bönens mysterium*, s. 7).

När det gäller den religiösa människans förhållande till bönen, där hon genom sin tro på Guds allmakt och de himmelska makternas ofelbarhet, ja, tror att allt är fullkomligt underordnat den gudomliga viljan, frågar sig Martinus om denna människas övertygelse är en absolut garanti för att hon aldrig någonsin kan bli olycklig.

Nej, absolut inte. Varken vetande på det materiella eller på det andliga planet kan ge en sådan garanti. Vad hjälper det att man är en genial forskare i geologi, astronomi, fysisk eller kemi eller till och med i psykologi? Kan det garantera, att man aldrig skall miste dem man älskar mest? Kan det garantera, att ens äkta make eller maka inte blir sjuk och dör långt i förtid? Kan det garantera, att ens barn blir just de praktexemplar i hälsa, moral, begåvning och position, som man så innerligt hoppats och drömt om? Befinner sig inte den framstående religiösa forskaren i samma situation? Kan det vetande han besitter om alltets fullkomlighet ge honom någon som helst garanti för att han inte kan råka ut för samma missöden? Nej, enbart vetande kan inte garantera lyckan (Martinus, *Bönens mysterium*, s. 8).

Martinus utvecklar vidare tanken om att bönen har sina egen lagar och att den är en vetenskap för sig. Han frågar sig i inledningen av kap 2 om bönen verkligen kan garantera lyckan? ”Ja, bönen kan bli så fullkomlig, att den i förening med kosmiskt vetande helt kan utestänga sorgens och olyckornas mörka skuggor från individens själsmråde. Inte så, att den gör vederbörande immun mot smärtor och lidanden i kött och blod. De kroppsliga lidandena förblir mycket ofta helt oförändrade trots mycken bön” (Martinus, *Bönens mysterium*, s. 9).

Johannes av Korset och andens natt

Vad bönen kan ”uträtta” och varför det finns en mening med att be till Gud, trots bönen till synes uppenbara begränsning, återkommer vi till lite senare, när vi har klargjort och förtydligt vad Johannes av Korset menar med begreppet ”andens natt”. Han skriver i inledningen av andra delen till boken *Själens dunkla natt* (1990) följande om ”andens dunkla natt.”

Här har vi nu alltså en själ som Gud vill lyfta ännu högre upp. Men när hon väl har genomgått den långvariga känslotorka och de mödor som utgör den första reningen eller sinnenas natt, så leder Guds Majestät henne ingalunda genast in i andens natt. Utan vanligen förflyter det lång tid, ja rentav flera år efter att hon har lämnat nybörjarens stadium, under vilka hon måste utveckla sig på det stadium där de står som håller på att avancera. [...] Hennes inbillningsförmåga och övriga själskrafter är inte längre bundna till den resonerande meditationen och till vissa föreskrifter för det andliga livet. Utan att göra sig möda med meditation finner hon i sin ande omedelbart en stilla och älskande kontemplation och andlig glädje. Trots detta har emellertid själens rening ännu inte fullbordats. De viktigaste fattas, andens rening, och utan den kan sinnenas rening, hur djup den än har varit, inte fullbordas och inte vara fullständig, och detta på grund av det nära sambandet mellan det sinnliga och det andliga i människan, vilka tillsammans utgör en person (Johannes av Korset, *Själens dunkla natt*, s. 73).

Som förklaring till detta faktum skriver Johannes av Korset vidare: ”Och just därför att själens rening ännu inte är fullbordad inställer sig emellanåt vissa bekymmer, perioder av torka, mörker och själsskval som ofta är mycket intensivare än de föregående. Ty de är samtidigt tecken på och förelöpare till den kommande natten” (Johannes av Korset, *Själens dunkla natt*, s. 73).

Några av de utmaningar och svårigheter som kan drabba individen i det här kritiska skedet skedet, är följande: ”Det första skälet är själva upphöjdheten hos den gudomliga Visheten, som övergår själens fattningsförmåga och som därför blir som ett mörker för henne. Det andra skälet är själens ringhet och orenhet, vilket gör att detta ljus för henne är plågsamt, smärtfyllt och dunkelt.” (Johannes av Korset, *Själen dunkla natt*, s. 81).

På grund av den stora skillnaden mellan det gudomliga ljuset och själen, avslöjas alla våra lägre sidor. En annan stor utmaning under den här perioden är vår mänskliga, moraliska och andliga svaghet: ”Ty då den gudomliga kontemplerationen griper själen med en viss styrka för att stärka och alltmer behärska henne, så lider hon i sin svaghet så svårt att hon nästan blir förtvivlad” (Johannes av Korset, *Själen dunkla natt*, s. 83).

Johannes av Korset skriver att detta sker med stor kraft då sinnet och anden liksom är i händerna på en väldig kraft och individen kan drabbas av en väldig ångest inför det inträffade. Hon har nu ingenting kvar av det gamla hon fann stöd i och att ingen har förbarmade med henne. Profeten Job beskriver detta tillstånd på följande sätt: ”Skona mig, skona mig, ni som är mina vänner, ty Guds hand har slagit mig” ([GT, Job 19:21](#))

Här talar vi alltså om väldiga krafter som tar en människa i besittning. Man kan nästan undra om det var värt all möda att genomgå detta tillstånd, för att komma fram till den gudomliga vilan i det kontemplativa stadiet. Här var det säkert, för många, frestande att ge upp sina ansträngningar. Man kan också fråga sig om detta fortfarande är aktuellt för nutidsmänniskan, med helt andra erfarenheter i bagaget, att göra samma mentala resa. Är detta nedbrytande av de själsliga krafterna i sinnenas natt ändå aktuellt för oss nutidsmänniskor, kanske nu i en annan form? Är det en universell princip? Det finns mycket som talar för det. Vi kanske bara behöver en ny terminologi, som passar för vår tidsålder, för att kunna anamma dessa tankegångar. Är det inte just detta som Martinus talar om när han skriver om den djuriska mentalitetens undergång i oss alla, till förmån för framväxandet av det mänskliga, humana sinnelaget, förverkligat genom polförvandlingens fortskridande?

Jag ger, innan vi går vidare, ytterligare ett exempel på själsliga lidanden som ingår i den här processen; en process där Johannes av Korset talar om förbindelsen mellan det gudomliga och det mänskliga:

Det gudomliga är den renande kontemplerationen, och det mänskliga är själen själv. Det gudomliga inströmmar i själen för att fullkomna och förnya henne så att hon blir gudomlig. Det befriar henne från alla de vanemässiga böjelser och egenheter som finns hos den gamla människan och med vilka hon är helt förenad och sammansmält. På ett sådant sätt förkrossar och nedriver Gud själens andliga substans och inhöljer henne i ett så djupt och svart mörker, att själen vid anblicken av sitt elände känner sig förintad och utslocknad och tror sig prisgiven åt en fasansfull andlig död (Johannes av Korset, *Själen dunkla natt*, s. 84).

Till sist kan man fråga sig, utan att gå in på alla de psykologiska effekter av denna reningsprocess som kan uppstå i människans inre, hur länge andens natt egentligen kan pågå. Enligt Johannes av Korset bör den pågå i åtminstone några år, om den ska räknas för någonting, hur sträng den än är. Johannes av Korset menar att längden på andens natt beror på människan självskhet och villigheten att underkasta sig dessa provningar.

Vad är sanning?

Från ett Martinusperspektiv skulle man även kunna säga att själen dunkla natt, ur ett kosmiskt perspektiv, är en utvecklingsprocess som sträcker sig genom hela djurriket. Det levande väsendet

förlorar sitt kosmiska medvetande i och med inträdet i den nya spiralens djurrike, och lever nu i huvudsak utifrån instinktiva beteendemönster. I djurrikets avslutande del, när det begynnande mänskliga medvetandet är ett faktum, ägnar sig individen, i skiftande former och genom en mängd olika manifestationer, åt sinnenas värld; det ytliga, ”bekväma” religiösa livet där ont och gott oftast är klart definierade begrepp som inte skapar några påtagliga moraliska dilemman. Men i takt med polförvandlingens inre, själsliga förvandlingsprocess, förlorar individen till slut förmågan att tro, förlorar den religiösa instinkten, och blir helt utlämnad åt sin egen eller andra individers fluktuerande moraluppfattningar.

Individen blir nu en fullblodsateist och tar moraliskt sett saker och i ting i egna händer. Människan blir sin egen etiska och moraliska värdemätare, där den egna behovstillfredsställelsen kommer i första hand. Här kan individen ställas inför svårlösta etiska och moraliska problem, vilket kan skapa svåra existentiella kriser. Individen vet till slut varken ut eller in, vilket i värsta fall kan leda till att hon sluter sig i sin egen bräckliga trygghetsbubbla, och framlever sina dagar i ett slags mentalt limbotillstånd, där den existentiella ångesten alltid ligger på lur och hotar vända upp och ner på ”halvsovande” vardagslunken. Här slår materialisten huvudet i väggen och kommer inte vidare. Hela tillvaro riskerar att upplevas som både meningslöst, deprimerande och orättvis. Nu är det inte långt kvar till dess att individen vadar omkring i martyrskapets mentalt sunkiga träskmarker. Hopplösheten är nu i det närmaste total. Det är inte för inte som konsumtion har blivit en livsstil. Vad gör man nu, vad tar man sig till? Andens natt ligger nu tung över individens medvetandehorisont. Hur kommer man ur detta negativa skruvstäd som hotar att kväva den sista gnuttan av livslust? Ja, vad gör man?

Till slut koncentreras människan medvetande på en enda fråga: vad är sanning? Hon står nu utan svar på livets stora frågor, hon blir ett lätt offer för högljudda debattörers och demagogers förföriska lögn; hon blir som ett träd vars rotsystem inte längre är förankrat i jorden och mycket lätt blåser omkull. Andens natt är nu ett faktum. Människan har nu på det själviska, moraliska området nått vägs ände. Döden blir livet, allt är relativt, lögnen blir till slut sanning, efter att den har utropats tillräckligt många gånger. Pengar, makt och fysisk styrka (läs vapen, på nationell nivå) är det enda som riktigt räknas i den allt mer turbulenta tillvaro som denna individ (och ett allt större antal ”ny-nationalistiska” länder) nu befinner sig i. Inte undra på att den kanske viktigaste frågan är: vad är sanning?, då det djupast sett handlar om inget mindre än frågan om liv och död, dvs. frågan om en total utplåning i samband med den egna döden.

Martinus svar på vad sanning är kan vi läsa om i boken *Vad är sanning?* (Världsbild förlag, 1960, svensk översättning av Nils Kalén). I kapitel 13 skriver Martinus bland annat följande om det ovan beskrivna mentala klimatet:

Då sanningen är ett absolut vetande om osanningen, vilken är det samma som det fullkomliga livets kontraster: hat, hämnd, mord, dråp, smärta. Lidande, osundhet, sjukdom, eller kort sagt, om överträdelser av alla livets lagar, måste väsendet eller gudasonen föras fram till osanningens eller mörkrets speciella sfär eller domäner. I

en zon, där det aldrig manifesterades osanning, smärta, lidande, mord, dråp, sorg och nöd, utan där allt var uppfyllelsen av livslagarna, och livet därför endast kunde existera som nyanser av lust, fröjd och glädje, kunde ett verkligt vetande om en sådan tillvaros sanna natur och grundval omöjligt tillägnas som förstahandsvetande (Martinus, *Vad är sanning?*, s 34).

Martinus skriver vidare att det levande väsendet måste, för att kunna veta vad sanning är, "ledas genom mörkrets sfärer. Gudasonen måste absolut lämna sin fader för att därigenom uppleva faderns outhärlighet. Det levande väsendet måste uppleva att vara "utan gud", för att därigenom komma till insikt om vad tillvaron eller livet utan Gudomen verkligen är" (Martinus, *Vad är sanning?*, s. 34).

Är det inte exakt där, i den utvecklingsfasen, som världen i stort nu befinner sig?

Även natten har sitt ljus

Men natten är inte alltid lika mörk. Johannes av Korset menar att det även förekommer stunder av tröst och vila då denna andens natt inte renar själen, utan skänker den upplysning och glädje. Vid dessa tillfällen känner själen sig fri och lycklig och njuter glädjen av en kärleksfull förtrohet eller gemenskap med Gud. Johannes av Korset uttrycker också samtidigt sin sorg över att så många saknar den rätta beslutsamheten att gå den här vägen. Om detta dilemma skriver han följande:

Här bör vi ange orsaken till varför det är så få, som når fram till detta höga tillstånd av fullkomlighet i föreningen med Gud. Man bör veta, att det inte beror på att Gud vill, att det bara ska finnas få av dessa andar, som upphöjts så högt. Han skulle ju snarare vilja, att alla vore fullkomliga. Men han finner bara få käril, som kan utstå ett så högt och sublimt verk. [...] Därför fortsätter han inte med att rena dem och lyfta upp dem ur jordens stoft genom späkningens möda. För att kunna utstå detta hade de nämligen behövt större uthållighet och stryka än de visade sig ha (Johannes av Korset, *Levande kärlekslåga*, citerad ur *Natten är mitt ljus*, s. 29).

Allt det här ovan nämnda, denna "religiösa stränghet", känns i mina ögon en smula avlägset från Martinus sätt att beskriva bönen vetenskap i boken *Bönens mysterium*, där han i nio tankekoncentrationer analyserar den kosmiska kraften i bönen "Fader vår". I Martinus förklaring av utvecklingens gång, med bönen som ett outhärligt redskap eller hjälpmedel, finns det en kombination av medveten uppmärksamhet på de lägre sidorna i medvetandet; ett avvänjande av dessa, och en helt naturlig tillväxtprocess, som äger rum genom polförvandlingen. Den nya världsmoralen är, av naturliga skäl, befriad från både religiöst tvång och andliga måsten. Här sker det en långsam och ytterst kärleksfull utveckling, steg för steg, i riktning mot ett nytt medvetande och ett nytt förhållningssätt med människor och natur. I Martinus förklaringsmodell av världssalltet möter vi för första gången den sanna bilden av vem och vad Gud är för något. Här träder den allt igenom kärleksfulla guden fram. Fram till nu har denna Gud varit svårfångad för de flesta av oss. Några av oss kanske känner igen sig i dåtidens religiöst "framkallade" möte med Gud. Ett möte som var så personligt menat och därför inte möjligt att sätta in i ett större perspektiv. Nu är tiden kommen för ett möte med Gud på en annan, högre nivå, där vi förstår att Gud är lika med allt och alla, samt att Gud utgör den företeelse i tillvaron som vi alla är levande reflexer eller speglingar av.

Men nu åter en avslutande gång till Johannes av Korset och hans lära om själens dunkla natt.

Kanske var Johannes av Korsets lära om den inre förvandling som äger rum i under själens dunkla natt inte avsedd för alla, vilket han ju också skriver; alla når inte till det kontemplativa stadiet.

Kanske är den vikt för de stora helgonen, eller en andligt elit, som ska verka som förebilder för oss andra genom sina handlingar och texter. Kanske var Johannes av Korset lära till en viss del knuten till den religiösa kontext som var rådande under hans livstid, även om delar av den nog kan sägas vara allmängiltiga i människans religiösa utveckling, i sökandet efter en fördjupad och innerlig gudskontakt.

Andlig hängivenhet

För egen del spelar detta en mindre roll. Det som fascinerar mig hos Johannes av Korset är främst hans hängivenhet att nå fram till Gud. Han var en person som var beredd av offra precis allt för att tjäna och vila i Gud. Han var också en person som genom sin skrivande gärning var en vägledande andlig lärare, som gjorde ett starkt intryck på sin samtid, och fortfarande gör det. Jag ser Johannes av Korsets skrifter som en lära, som i dag i första hand, vänder sig till personer inom den gamla världsimpulsens domäner. Det som jag tror kan inspirerar personer med ett andligt intresse utanför denna domän, är som sagt Johannes av Korsets starka hängivenhet. Samtidigt är läsningen av honom en resa tillbaka i tiden, till tidigare inkarnationers religiösa vedermödor och glädjeämnen. Just hans förståelse för, och beskrivning av, den levande kärlekslåga som finns i det själsliga djupet hos var och en av oss, är fascinerande läsning. I boken *Levande kärlekslåga* skildrar Johannes av Korset ”den högsta formen av mystik och visar oss människans oändliga möjlighet och värdighet. Här blir det verkligen uppenbart att människans mysterium tangerar Guds. Redan i detta liv kan Guds härlighet bli påtaglig och hans evighet påbörjas i den människa som låter sig påverkas av den treenige Guden, som lever i henne” (Anders Arborelius, förordet till *Levande kärlekslåga*, s. 7. Karmeliterna, 1984).

Den treenige Guden och X-analysen

Den treenige Guden är den gamla världsimpulsen formulering eller uttryckssätt. Utan någon större ansträngning går det att omformulera begreppet ”den treenige Guden” till Martinus X-analyser. Nu med tillägget 0X, som jag tolkar som den eviga, omanifesterade objektiva existentiella urgrunden och X1, X2 och X3 som utgörande de tre funktionella, subjektiva principerna som behövs för att ”ett något som är” ska kunna framstå och fungera som ett levande väsen (se även mina reflektioner om 0X i det tidigare blogginlägget [Mäster Eckhart, Martinus och 0X](#)). Det verkligt intressanta i citatet från inledningen till *Levande kärlekslåga*, och som anknyter till temat i det här blogginlägget – att återerövra gudskraften – är just att vi i detta liv kan uppleva ”Guds härlighet” och ”hans evighet påbörjas i den människa som låter sig påverkas av den treenige Guden”. Eller lite annorlunda uttryckt: öppna upp ditt hjärta inför den gudomliga kraftens inträde i din själ och begripliggör denna gudskraft med hjälp av Martinus X-analyser, och du får en intellektualiserad, känslomässig förklaring på vad som är på väg att hända med dig. En tankegång jag utvecklar vidare nedan (se ”Att återerövra gudskraften”).

Martinus läsning av Fader vår

Om vi nu återvänder till Martinus och hans tankar om bönen, finns det oerhört mycket att hämta i boken Börens mysterium. Den är en verklig kraftkälla när det gäller det gäller att återerövra gudskraften. De kapitel jag finner extra intressanta och lärorika för just den här utvecklingsprocessen är kapitel 14, 15 och 16. Där finns det många livgivande tankar kring förståelsen av bönen Fader vår djupa innebörd, som verkligen kan hjälpa oss att inte blockera inflödet av gudskraften:

1. I kapitel 14: ”Och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro”, skriver Martinus om vikten av att inte skuldbelägga sig på områden där vi råkat åsamka

någon annan människa skada eller lidande, och på så sätt drunknar i samvetskval och självförebåelser.

2. I kapitel 15: "Inled oss icke i frestelse", talar Martinus om vikten av att vi använder oss av resurserna i vår kunskapsbank. Alltså att vi tänker oss för innan vi manifesterar oss inom olika områden; att vi inte tanklöst upprepat gamla misstag.
3. I kapitel 16: "Utan fräls oss ifrån ondo", skriver Martinus att den tankekoncentrationen kan ses som ett supplement till, och en fortsättning på tankekoncentrationen "Inled oss icke i frestelse". Där uppmanar Martinus oss att inte använda oss av en mental slapphet, där vi inte utnyttjar våra förvärvade mentala resurser och som en konsekvens av detta, utsätts för "livets direkta tal". Något som naturligtvis inte alltid är möjligt, för i så fall skulle vi inte befinnas oss inom djurrikets domäner.

Martinus summerar kapitel 14 och 15 med orden:

I sin helhet kan alltså den sjunde och den åttonde tankekoncentrationen i 'Fader vår' i själva verket uttryckas så: 'Hjälp oss, så att vi inte låter oss förledas till att ignorera vårt erfarenhetsmaterial, vår kunskap eller andras berättigade råd och vägledning, utan ständigt vidmakthåller vår förmåga att undgå det 'onda' eller obehagliga som vi i själva verket har kunskap och förmåga nog till att undvika' (Martinus, *Bönens mysterium*, s. 78).

Ytterst tånkvärda ord från Martinus sida, som är väl värda att lägga på minnet.

Att återerövra gudskraften

Vad menar jag då med att återerövra gudskraften? Jo, detta att jag genom tacksamhet, själslig öppenhet och ett avskalande av alla yttre företeelser, kan möta och ta emot den gudomliga kärlekskraften. För mig blir det allt tydligare att det är hjärtats andliga sida, känslökroppen, som är ämnad att vara den kanal genom vilken vi kan förnimma den gudomliga kraften, innan vi har fått kosmiskt medvetande. Att möta Gud är en känslomässig upplevelse, som i bästa fall kan analyseras och förstås med hjälp av intellektet.

Att bygga upp ett inre rum där det stilla mötet med Gud kan äga rum, anser jag vara en absolut nödvändighet för att kunna härbärgera det centrerade medvetandet, som nu har fokus inställt på just detta Gudsmöte. "Platsen" som det här handlar om har inga inre eller egentliga avgränsningar, då den utgör själva evigheten och oändligheten. Snarare handlar det om en centrerad uppmärksamhet, som kan upplevas som ett andligt rum eller en avgränsning. Att verkligen möta och "se" subjektet Gud, *det levande, personliga allväsendet*, sker enligt min mening, utanför tid och rum. Gud visar sig genom allt och alla, genom mineraler och växter, djur och människor, andliga gestalter på olika utvecklingsnivåer, alltifrån skyddsänglar till kristusväsen.

Men det högst privata mötet med Gud, öga mot öga så att säga, sker alltid på Guds villkor. Det är Gud som påkallar din uppmärksamheten, det är Gud som möjliggör en "dialog" mellan dig och sig själv. Det är Gud själv som utgör den "plats" där mötet kan äga rum. Gud visar sig för dig genom den gudomliga kärlekskraften och låter dig, i de lyckligaste av ögonblick, erfara en försmak av den kommande allkärlekens sötma, den högsta eldens rena och evigt "brinnande" kärlekslåga.

Har denna process väl startat i ditt inre – den processen är återigen intimt knuten till den motsatta polens expansion, då det är den expansionen som möjliggör detta nya återerövrade av gudskraften – är du på god väg att återerövra gudskraften. Det är, som jag ser det, ett medgivande från Gud

sida att du nu återigen kan hämta kraft ur den obegränsade källa, som Gud själv utgör. Och detta känns i hjärtat. Det liksom växer i storlek. Det upplevs som ett inifrån kommande tryck. Som att kraften håller på att pressa sig ut ur hjärtats allt för trånga utrymme. Kraften och välbehaget fördelar sig också till resten av kroppen, dock utan att nämnvärt beröra de sexuella organen. Den här kraften ligger på ett högre plan än vad det enpoliga sexualtillståndet gör. Därför går den ”förbi” dessa kroppsdelar.

Den här kraften representerar nämligen den kommande dubbelpoliga människans väsenstillstånd, där sexualiteten tar sig helt andra uttrycksformer än i djurriket med sin huvudsakliga koncentration på penetrering och egendomsrätt. Den nya sexualitetens kraft vill något annat än bara dig själv. Den vill ut till allt och alla, vill dra in allt och alla ”in i sig själv”; den vill omfamna allt och alla utan en tanken på favorisering av någon eller något. Detta är en vidareutvecklad, högre form av sexualitet som ger tillvaron en annan lyster, en annan ”färg” eller ”vibration”; som ger ett annan ”djupupplevelse” av människor och omgivningar. Den laddar atmosfären med kärlek och omtanke; med en lust att vara till glädje för allt och alla man möter.

Avslutande tankar

Johannes av Korset levde och verkade i en helt annan tid än vår, under helt andra omständigheter och förutsättningar än de vi nu lever under på 2000-talet. Som jag ser det, utarbetade Johannes av Korset en lära som passade dåtidens religiösa inriktning. Om vi i dagsläget har nytta av han tankar och tillvägagångssätt för att nå Gud och uppleva kontemplationens ”ljuva frukter”, är ju upp till var och en att bedöma. Den stora välgärning Johannes av Korset har gjort, tillsammans med andra epokgörande mystiker, är återigen att stadfästa Guds existens. Han har på sitt eget speciella sätt riktat sig till de personer som känner sig manade och attraherade av att påbörja och förhoppningsvis avsluta den svåra, och under stundom ytterst krävande resan genom själens dunkla natt.

Johannes av Korset har, återigen tillsammans med andra mystiker, hjälp till med att internalisera och levandegöra den gamla världsimpulsens Guds bild, där upplevelsen av den kärleksfulla guden, genom Jesus Kristus inkarnation, gärning och korsfästelse, på många sätt står i centrum. Kanske fungerade Johannes av Korsets lära som en förtröstansfull motvikt till det ständiga orosmolnet på den religiösa himlen; Djävulen och det ständiga hotet om att hamna den evigt brinnande elden, som på Johannes av Korsets tid var en högst påtaglig och skrämmande realitet i folks medvetande.

Med Martinus kosmiska analyser, den fulländade beskrivningen av Gud, livet och utvecklingens gång, kan vi återknyta kontakten med vår innersta kärna. Nu med den gamla världsimpulsens straffande gudsbild uttraderad ur medvetandet. Vi förstår allt eftersom att allt, precis allt, djupast sätt är uttryck för en villkorslös kärlek. Endast den eviga kärleken kan hålla det kosmiska hjulet igång. Endast den eviga kärleken kan skapa livsyttningar. Endast denna oförstörbara kärlekskraft utgör den faktor som i alla evighet kan låta det levande väsendet färdas genom spiralkretslopp efter spiralkretslopp och uppleva mörkret och ljusets olika skiftningar, nyanser och manifestationsformer.

Att ånyo stifta bekantskap med denna allmakt, menar jag, är den överlägset viktigaste uppgiften vi har liggande framför oss. Det är endast så som den så efterlängtnade världsfreden kan etableras och förverkligas på jordklotet. Ty endast genom att fördjupa oss i den själsliga utvecklingsprocessen; djupast sett utvecklingen från djur till människa, och med den medvetandegöra frigörelseprocessen från djurrikets dräpande manifestations- och tankearter, kan vi så småningom bli den kärlekscell som ska smycka Guds evigt glittrande och pulserande guldgloria, genom spiralkretsloppets andliga riken. Nu med det kosmiska medvetandet som den inre, moraliska

kompassen och den mentala vägvisaren, eller det medvetandetillstånd som just utgör den primära ingrediensen i Guds evigt glittrande och pulserande guldgloria. Detta gigantiska, allsmåttiga medvetande som överstiger varje mänsklig fattningsförmåga och som utgör Guds vetande om sig själv genom evigheternas evighet, är vi för alltid en del av.

Eller som Kristus uttrycker det i [NT, Joh 10:34](#): ”Jesus svarade dem: ’Står det inte i er lag: Jag har sagt att ni är gudar?’” Ett påstående som till hundra procent förklaras, understryks och utvecklas av Martinus i hans samlade verk, *Tredje testamentet*. Ett verk som också förklarar vad mystikernas, genom tiderna skiftande, upplevelser av den gudomliga ur-kraftens, den högsta eldens, innersta och osynliga livskärna är för något; detta helt centrala och allt överskuggande möte med det omanifesterade och evigt livgivande ”X” eller ”Något som är”.

Jag låter Martinus avsluta detta blogginlägg med att beskriva Gudomens och de levande väsendenas eviga förening och samexistens. Här kan vi se en skymt av det olösliga band som knyter samma alla levande väsen till en enda allomfattande kosmisk enhet och som ytterligare stärker Kristus uttalande i Joh 10:34: ” [...] ni är gudar.”

De levande väsendena och Gudomen är förenade med varandra i en oskiljbar kosmisk, organisk enhet. Denna Gudomens och de levande väsendenas oupplösliga sammanknytning till en enhet är sålunda fundamentet för all livsupplevelse, för all skapelse och därmed för hela världssalltets framträdande som en levande, allt behärskande evig Gudom, samt alla existerande levande väsens framträdande som denna Gudoms eviga och orubbliga manifestations- och upplevelseredskap. Utan Gudomens existens skulle det alltså inte kunna existera några levande väsen. Och utan de levande väsendenas existens skulle gudomens existens likaså vara en total omöjlighet (Martinus, *Livets Bog*, del 7, st. 2638).

Lars Palerius, oktober 2018.